

## INFIDEL

Hi havia alguna cosa en aquell local que em temptava i em generava un desig irresistible. Me'l mirava una i una altra vegada, avergonyida dels sentiments que em despertava. Un gran rètol mig tapava l'entrada, però s'insinuava un espai gran, lluminós, ple de moviment i de vida. Jo no sabia massa res del què hi passava allà dins, però la meua fantasia feia de les seves i això em divertia. Un pèl morbós tot plegat.

Les paraules de la Sara em retornaven sovint a la memòria... Ella era així, directe, contundent... *Llença't! No dius que t'atrau?* m'havia dit. *Arrisca't!* Érem amigues des que anàvem a l'institut. Ens ho explicàvem tot. *Ets massa conservadora, quant temps portes amb el mateix? Prova coses noves!* Jo, una mica esporuguida i seguint el meu estil de formalitat britànica, no m'atrevia a fer el pas...

Però va arribar aquell dia, no sé si maleït o venturós... Sortia de guàrdia, pràcticament sense dormir, un pacient agitat ens havia donat la nit... i la iaieta de la 3<sup>a</sup>, com de rigor, amb aquells crits infernals... Uf!! Tenia unes ganes boges de posar-me al llit. Potser em trobaria el cafè preparat amb un croissant acabat de fer, umm ja sentia la olor... Però... il·lusa de mi! En lloc d'això, un postik penjava de la porta de la nevera... *S'ha acabat!* deia... *He decidit fer un canvi, tenir experiències noves, posar-me a prova. El que tenim se'm comença a fer feixuc, avorrit, monòton. Vull retrobar la il·lusió del dia a dia, vull nous estímuls. Crec que podem passar-ho bé d'una altra manera. No em truquis, tindrè el mòbil desconnectat.*

Rabiosa com una fera engarjolada, vaig fer miques el paper. I amb els ulls plens de llàgrimes em vaig fer la bossa, sense saber massa què hi posava. Aquell dia havia d'arribar. *Molt bé, com tu vulguis!* vaig cridar. Jo també seria capaç de fer-ho. Jo també li seria infidel!

Me'n vaig anar directa al que suposava seria el meu nou lloc, el local que em temptava, el que em generava un desig irresistible. Vaig entrar tant decidida, que el noi de recepció em va mirar sorprès.

- Es la primera vegada que vens?
- Sí, i espero trobar el que busco !!

Ara, uns mesos després, miro enrere i somric. No sé com podíem viure d'aquella manera. De nou, em sento vital, jove, més forta, més valenta. De fet, ara ja no podria estar sense ell. Espero ansiosa que arribi l'hora. Tot i que, després de l'esforç i el moviment al que ja no estava acostumada, acabo baldada i amb agulletes fins la punta del nas. Però plenament satisfeta. Ara, xisclant d'alegria em dic... *Definitivament li faig el salt. Li hem fet el salt al nostre gimnàs, aquell de tota la vida. Per fi hem trobat el nostre lloc i el nostre esport!!* Sí, el CROSSFIT canvia vides!